

Jeg er således helt enig i det, der blev sagt både af hr. Kjeld Rahbæk Møller og fru Hanne Severinsen, og det lover godt for den videre proces med at nå frem til et hurtigt resultat i begyndelsen af det nye år som en rammelovgivning for hele sektorforskningen, der præciserer disse meget væsentlige principper for dansk forskningspolitik.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Forskningsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Første behandling af lovforslag nr. L 92: Forslag til lov om Folketingets Ombudsmand. Af Erling Olsen (S), Ivar Hansen (V), Henning Grove (KF), Margrete Auken (SF) og Kirsten Jacobsen (FP). (Fremsat 1/12 94).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Første næstformand (Ivar Hansen):

Efter aftale er det hr. Helge Adam Møller som første ordfører.

Helge Adam Møller (KF):

Ja, tak til de to ordførere for Socialdemokratiet og Venstre, fordi jeg på grund af et tidsproblem har fået lov til at hoppe op som nummer ét.

I den konservative folketingsgruppe er der en betydelig skepsis over for det foreliggende lovforslag. Der er ingen tvivl om, at den respekt, der lige fra begyndelsen har omgærdet Ombudsmanden, skyldes, at den enkelte Ombuds-

mand personligt har kunnet involvere sig i sagsbehandlingen vedrørende større og mere principielle sager. Dette har været af stor betydning for tilliden til institution og til Ombudsmand.

Jeg kan derfor fuldt ud tilslutte mig de bemærkninger, der står i det nedsatte udvalgs betænkning på side 132 og 133, nemlig:

»Det er for ombudsmandsordningens succes helt afgørende, at Ombudsmanden personligt kan præge institutionens virksomhed. Det er Ombudsmanden og ikke ombudsmandsinstitutionen, der har den legitimation, der ligger i at være valgt af Folketinget og at kunne afskediges af dette.«

En forudsætning for at kunne leve op til denne målsætning er, at Ombudsmanden ikke begraves i sager. I 1983 var det samlede antal sager 1.320. I 1993 var tallet øget til 2.943, altså langt mere end en fordobling på 10 år. Beslutter Folketinget, at Ombudsmandens begrænsede kompetence over for kommunerne udvides til at omfatte den samlede kommunalforvaltning, forudser jeg et markant øget sagsantal.

Jeg må indrømme, at det skøn, som udvalget har afgivet i betænkningen om, at udvidelsen på det kommunale område vil give mindst 500-700 ekstra sager om året, forekommer mindre sandsynligt. Når man ved, at der er 275 kommuner og 14 amter, er det ikke urealistisk at antage, at der i gennemsnit vil tilgå Ombudsmanden ca. 10 sager om året fra hver kommune og amt, alt i alt måske 3.000 nye sager om året. Dermed vil sagsantallet, hvis lovforslaget vedtages, i hvert fald være tredoblet, men mere sandsynligt fire- eller femdoblet i forhold til tallet fra begyndelsen af 1980'erne.

Dette betyder, at den personaleudvidelse på ca. 25 pct., som betænkningen påregner, slet ikke slår til. Men hvad der er særlig betænkeligt er, at Ombudsmanden så ikke i samme omfang som hidtil har mulighed for personligt at præge institutionens virksomhed. Dette kan svække den særlige status, som ombudsmandsinstitutionen har haft gennem mange år.

Når det overvejes, om Ombudsmanden skal have udvidet sine muligheder for at kontrollere, hvad der sker i kommunerne, er det vigtigt at holde sig tre forhold for øje.

For det første: Der findes i dag et veludbygget og omfattende kommunalt tilsyn, som klart har fået stigende betydning siden 1970. Tilsynets opgave er bl.a. at vogte over kommunalforvaltningens mange og indviklede regler. Tilsynet